

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 28/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKČNÉ ČERNOBIE] [REDAKČNÉ ČERNOBIE] [REDAKČNÉ ČERNOBIE] [REDAKČNÉ ČERNOBIE] [REDAKČNÉ ČERNOBIE], zastúpeného JUDr. Danou Fortuníkovou, advokátkou, Kráľová nad Váhom 32, proti postupu Okresného súdu Galanta v konaní sp. zn. 13C/28/1995 a postupu Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 24CoPr/3/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu bola 20. decembra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 13C/28/1995 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní sp. zn. 24CoPr/3/2021.

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v napadnutom konaní okresného súdu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, o určenie, že pracovný pomer trvá a náhradu mzdy, v ktorom je v procesnej pozícii žalobcu, dochádza k zbytočným prietáhom. Poukázal na to, že žalobu podal 2. júna 1995, pričom okresný súd uznesením z 13. mája 2008 (teda po trinástich rokoch) predmetné konanie prerušil z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného. Sťažovateľ vytkol, že od roku 2008 do roku 2020 bol okresný súd nečinný, odvolávajúc

sa na prebiehajúce konkurzné konanie voči žalovanému, hoci sa sťažovateľ, ako aj iní žalobcovia pravidelne domáhali ukončenia konania.

3. Okresný súd 16. decembra 2020 vyzval správcu konkurznej podstaty, ako aj žalovaného, aby v lehote 30 dní navrhli pokračovanie v predmetnom konaní. V stanovenej lehote to ani jeden z nich nenavrhol, preto okresný súd uznesením č. k. 13C/28/1995-435 z 23. februára 2021 konanie zastavil. Proti uvedenému uzneseniu podal sťažovateľ 8. marca 2021 odvolanie, pričom zdôraznil, že v tom čase stále prebiehal konkurz na žalovaného a krajský súd mohol vo veci rozhodnúť. Dňa 27. júla 2021 bol však žalovaný zrušený a k 12. augustu 2021 bol *ex offio* vymazaný z obchodného registra. Krajský súd uznesením č. k. 24CoPr/3/2021-498 z 13. októbra 2021 odvolacie konanie zastavil z dôvodu zániku žalovaného ako procesnej strany.

4. Sťažovateľ v súhrne poukázal na celkovú dĺžku predmetného konania, vytkol, že konajúce súdy sa nevyjadrili k predmetu sporu a boli vydané iba procesné rozhodnutia o prerušení a následne zastavení konania. Konštatoval značné prietahy v konaní, keďže súdne konanie končí po 26 rokoch bez meritórneho rozhodnutia, pričom od podania žaloby do prerušenia konania prešlo 13 rokov a konanie bolo následne prerušené ďalších 13 rokov. Konajúce súdy podľa neho nevykonali potrebné procesné úkony, aby zabránili zbytočným prietahom v konaní.

5. Podľa sťažovateľa vec nie je skutkovo ani právne zložitá a svojím konaním neprispel k vzniku zbytočných prietahov.

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že v napadnutom konaní okresného súdu a krajského súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 13C/28/1995-435 z 23. februára 2021 a uznesenie krajského súdu č. k. 24CoPr/3/2021-498 z 13. októbra 2021 a vec vrátil krajskému súdu a aby prikázal okresnému súdu zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 8 000 eur a krajskému súdu zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich práv uvedených v bode 1, pričom k porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť v napadnutom konaní okresného súdu a krajského súdu.

8. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

10. Z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti a zo zistení ústavného súdu v súčinnosti s okresným súdom vyplýva, že napadnuté konanie okresného súdu a napadnuté konanie krajského súdu boli už právoplatne skončené pred dorúčením ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu, a teda k prietahom zo strany uvedených všeobecných súdov už v čase doručenia ústavnej sťažnosti nemohlo dochádzať. Pokiaľ ide o napadnuté konanie okresného súdu, v tomto konaní bolo vydané uznesenie č. k. 13C/28/1995-435 z 23. februára 2021 o zastavení konania. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol v napadnutom konaní krajský súd uznesením č. k. 24CoPr/3/2021-498 z 13. októbra 2021, ktorým konanie zastavil. Uvedené uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 19. októbra 2021, teda pred dorúčením ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu.

11. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom) ešte mohlo trvať. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označených práv zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o ich porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

13. Stav právnej neistoty sťažovateľa bol odstránený, pričom k tomu došlo pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu.

14. Ústavný súd napokon poukazuje aj na rozhodnutie ESLP, podľa ktorého je v súlade s praxou ústavného súdu preskúmavať podobné sťažnosti, iba ak napadnuté konanie stále prebieha [... *was in accordance with the Constitutional Court's practice to examine similar complaints only where the proceedings complained of are pending...* – Mazurek v. Slovenská republika, sťažnosť č. 16970/05, 3. 3. 2009].

15. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

16. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že ústavná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje správne naformulovaný návrh rozhodnutia, tzv. petit, pretože sťažovateľ v bode 2 petitu navrhuje zrušiť uznesenie okresného súdu č. k. 13C/28/1995-435 z 23. februára 2021 a uznesenie krajského súdu č. k. 24CoPr/3/2021-498 z 13. októbra 2021 a vec vrátiť krajskému súdu bez toho, aby zároveň navrhol vysloviť porušenie základných práv alebo slobôd týmito rozhodnutiami. V bode 1 petitu ústavnej sťažnosti síce sťažovateľ zmätočne uvádza popri postupe okresného súdu aj jeho uznesenie č. k. 13C/28/1995-435 z 23. februára 2021, avšak je zrejmé, že navrhuje vysloviť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom súdu, a nie jeho konkrétnym rozhodnutím. Predpokladom zrušenia právoplatného rozhodnutia je vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody týmto rozhodnutím. Vyplýva to zo znenia čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku, keďže by to bolo z hľadiska výsledku konania bezvýznamné vzhľadom na jeho záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2022

Peter Straka
predseda senátu